

докосна уста до златния печатъ, разчули го и прочете на високъ гласъ условията на Алексея.

Василевсътъ искаше да сключи траенъ миръ съ българитъ и имъ отстъпваше Анхиало, Дианинградъ и Верея.

Боляритъ се спогледаха удивени. Дълъгъ шъпотъ се разнесе изъ стаята.

Освенъ това Алексей обещавахе богати дарове и приятелски връзки между двата двора.

Верейското проныатство ще бжде за мене — си помисли Иванко и върху едритъ му алени устни плъзна радостна усмивка. Собствено тази мисълъ премина презъ главата на половината отъ присъстваващитъ — кой не бѣ мечталъ за златната Загорска равнина...

Асѣнь сви пергамента, помълча малко и каза:

— Азъ не мога да приема тия условия.

Десетки смаяни и възмутени погледи се впиха въ него.

Безуменъ ли бѣше Асѣнь да отхвърля тѣзи изгодни условия? Ами после? Венгритъ чакаха при Бъдинъ. А ромейскитъ пълчища още не се бѣха разпръснали. Безуменъ ли бѣше?

— Ето моитъ условия. Първо, да ми се признае царското достойнство, а на архиепископъ Василий да се даде патриаршески санъ. Второ — да ми се плаща годишенъ данъкъ, както презъ Симеоново време. Трето — да ми се отстъпятъ освенъ предложенитъ градове и Адриановградъ, Сѣръ, Филиповградъ, Кумуцена, Балустра, Орфано и Брисисъ. Четвърто — императоръ Алексей да дойде лично въ Търново да подпише мирния договоръ.

Боляритъ отново се спогледнаха побледнѣли.

Не бѣше съ ума си царъ Асѣнь! Той искаше нѣща, на които ромейтъ никога нѣма да се съгласятъ. Гнѣвъ кипна въ кръвта имъ. Нѣкои отъ тѣхъ станаха и нескрито почнаха да заявяватъ неодобрието си.

Царътъ се изправи.

— Това сѣ моитъ условия. Изпращамъ приветствия на свѣтлия василевсъ. Свободни сте.